

Tot es viu en la quotidianitat

Romà Casanova, bisbe de Vic

El camí del Sínode Diocesà és un temps molt intens, viscut, evidentment, amb la diversitat de les implicacions i de les tasques a desenvolupar; però tots ens hi hem de sentir implicats en la comunió i en la pregària. El Sínode Diocesà és de tots, perquè posa la mirada en tota la nostra realitat diocesana. Aquesta intensitat, però, no ens ha de fer perdre la quotidianitat en la qual es va construint la nostra santedat i la nostra missió com a deixebles de Crist.

Les realitats quotidianes tenen un gran valor quan som capaços de trobar la motivació per a realitzar-les

La quotidianitat —les realitats de cada dia, de cada setmana, de cada mes, sense oblidar les celebracions anuals festives— és com la pluja suau que va amaranant la terra perquè, en el moment oportú, doni el fruit que pertoca. Les pluges torrencials, tot i que amaren la terra, no ho fan tan profundament, i de vegades poden fer més mal que bé. Hem de valorar el que és senzill, petit i constant en la nostra existència, tant en els quefers profans com en els religiosos. Encara que, ben bé, aquestes dues dimensions no es poden separar: som cristians vivint la nostra existència humana integral des de Crist i en Crist.

La quotidianitat pot tenir, de vegades, la pesantor de la monotonia. La qual per una banda ens ajuda a realitzar el nostre deure, però per l'altra ens pot fer caure en la rutina i la desmotivació. Tanmateix, les realitats quotidianes tenen un gran valor quan som capaços de trobar la motivació per a realitzar-les. Els cristians sabem que el que converteix en «or pur» tot el que toca és l'amor. Quan l'estimació a Déu i als germans és el motor del nostre dia a dia, en les seves monotonies i en les seves sorpre-

ses —que mai no en falten—, tot té un altre to, una altra perspectiva, una altra significació. Perquè el que realitzem quotidianament té la mirada posada en «algú», Déu i els germans en la seva concreció personal (esposa, espòs, fills, pare, mare, germans, companys de treball, condeixebles, membres de la nostra comunitat...).

Per a nosaltres cristians la quotidianitat té un nom: Natzaret. En aquest poble de la Galilea, Jesús, el nostre Mestre i Senyor, va passar fins a l'edat de trenta anys vivint en la quotidianitat de la vida de família, de treball, de relacions veïnals. I aquella quotidianitat del Fill de Déu va consagrar, per dir-ho així, les nostres quotidianitats. Cada petita realitat viscuda en gràcia de Déu i amarada de caritat, feta misericòrdia i donació, té valor d'eternitat. Per dir-ho d'una altra manera: la vida eterna comença en la quotidianitat. No perdem el dia a dia amb tot el que té de valor i d'eternitat!

